

*De dingen hadden anders gekund
soms ook beter
toch wil ik geen porseleinen
dagen breken
alleen bewuster genieten
van wat te snel voorbijgaat.*

(uit: "De sidderingen van herstel")

Mijn pen

Ongewild schrijf ik woorden neer
mijn pen dicteert me
zonder dat ik protesteer
ik hou van haar overmacht

ik weet niet waaruit zij put
een oase beeld ik me in
waar pennen komen bijtanken
al jarenlang drinken ze er gulzig

mijn pen vraagt me ten dans
lenig als ze is, leidt ze me
bij de hand over valkuilen heen
ook droge vlaktes overbruggen we

ik hoop dat ze nooit
deze maffe dichteres aan haar lot
overlaat of niet leegloopt
of, God beware, uitdroogt

zij en haar eeuwenoude bron
– ons geheime toverrecept –
roep ik in mijn dromen hoopvol aan
om me trouw te blijven.

Een blik die me nooit meer verlaat

Het begin moet gitzwart geweest zijn
maar glanzend wit is niet uit te sluiten
kleuren zijn van geen tel
ook kleurloosheid overtuigt

er ontstonden geluiden
– zo vloaide en schuimde alles tezamen –
ze kwamen mee met de zon
wind en klaterend water, vogels, andere dieren

toen kwam er een dag
– met of zonder bliksem of gedonder –
dat de mens dammen van schijn opwierp
de wereld was klaar om geleefd te worden

waar ik naar verlang
is de eerste blik van een mens diep in mijn ziel
warmte vult mijn wezen
een blik die me nooit meer verlaat

ik bid dat hij vandaag weer de draad opneemt
als een siddering zonder geluid
de lendenen omgord en de reisstaf in de hand
ik wil hem terug proeven.